

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/91/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114011147
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3114011147.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti odsúdenému Z. G. pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a iné prejednal na neverejnom zasadnutí 2.októbra 2014 sťažnosť odsúdeného Z. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 17.júla 2014, sp. zn. 1Pp 57/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného Z. G. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 17.júla 2014, sp. zn. 1Pp/57/2014 zamietol podľa § 415 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, 2 Tr. zák. ako nedôvodný návrh odsúdeného Z. G. o jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13.augusta 1998, sp. zn. 3T/36/97 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.decembra 1998, sp. zn. 2To/81/98 pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 vo výmere 18 rokov so zaradením na jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10.decembra 1993, sp. zn. 51T/78/93 pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 vo výmere 4 a pol roka so zaradením na jeho výkon do nápravno-výchovného ústavu pre mladistvých, z výkonu ktorého bol podmienené prepustený a vzhľadom k tomu, že v skúšobnej dobe, ktorá mu bola určená sa neosvedčil, uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 14.mája 1999, sp. zn. Pp/92/96 bolo rozhodnuté, že zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok, 5 mesiacov a 19 dní si vykoná. Rozhodnutiami Okresného súdu Trenčín, naposledy uznesením z 30.septembra 2013, sp. zn. 3Nt/96/2013 bol odsúdený Z. G. pre ďalší výkon trestu odňatia slobody preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený Z. G. sťažnosť. V jej podrobnom písomnom odôvodnení namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že podľa jeho názoru spĺňa podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože počas doteraz vykonanej časti trestu sa venoval rozvoju svojej osobnosti a vzdelávaniu a osvojil si aj prácu s počítačom. Rešpektoval a dodržiaval ústavný poriadok, časový rozvrh dňa a personál rešpektoval a zrejme aj na podklade jeho všestranne pozitívneho hodnotenia bol v septembri 2013 na ďalší výkon trestu odňatia slobody preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, kde sa úplne stotožnil s dodržiavaním ústavného poriadku a program zaobchádzania plnil k spokojnosti svojich nadriadených s uvedením si svojej zodpovednosti za konanie, pre ktoré mu bol uložený teraz vykonávaný trest odňatia slobody. Podľa jeho názoru za doposiaľ vykonaných 18 rokov trestu odňatia slobody dostatočne prejavil nápravu svojej osobnosti, keď okrem iného úspešne absolvoval aj protialkoholické liečenie, nakoľko v minulosti pod vplyvom alkoholu spáchal trestný čin. Keďže do úplného vykonania trestu mu zostáva vykonať 20 mesiacov a doposiaľ vykonaná časť trestu v

dĺžke 18 rokov u neho preukázala splnenie oboch podmienok § 34 ods. 1 Tr. zák. a tiež preukázala nápravu i predpoklad následne riadne vedeného života, domáhal sa zrušenia napadnutého uznesenia a podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená 23.septembra 2014, preskúmal v zmysle § 192 ods.1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Z. G. nie je dôvodná.

Okresný súd postupoval správne, keď návrh odsúdeného Z. G. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodnú zamietol podľa § 66 ods. 1, 2 Tr. zák. Z ustanovenia § 66 ods.1, 2 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody aj u odsúdeného Z. G. je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal už dve tretiny uloženého trestu, vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. V posudzovanom prípade však všetky zákonom vyžadované podmienky neboli splnené. Výkon dvoch tretín uloženého trestu, pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu ešte samo osebe nepostačuje pre záver o splnení zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin. Ustanovenie § 66 ods. 2 Tr. zák. sleduje totiž to, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa plnenia povinností a správania sa odsúdeného vo výkone trestu, ale tiež so zreteľom na to, či sa odsúdený zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôbil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (do ktorej nápravno-výchovnej skupiny je odsúdený zaradený), je treba hodnotiť v súvislosti s otázkou, či vzorné správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie jeho povinností je výrazom jeho skutočného polepšenia a či je teda možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd sa v posudzovanom prípade týmito hľadiskami riadil dôsledne, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené všetky podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného Z. G., t. j. pre záver, že odsúdený plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázal nielen polepšenie, ale aj či možno od neho tiež dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a dospel preto k správnejmu záveru.

Odsúdený Z. G. bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13.augusta 1998, sp. zn. 3T/36/97 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.decembra 1998, sp. zn. 2To/81/98 uznaný za vinného z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (pod bodom 1/) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (pod bodom 2/) a z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k §

219 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (pod bodom 3/) a za tieto mimoriadne závažné trestné činy bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny, pričom postupne bol na výkon trestu preradený až do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Z citovaných rozhodnutí, najmä však z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že u odsúdeného Z. G. je najmä vzhľadom na jeho agresivitu možnosť nápravy obzvlášť sťažená, stupeň nebezpečnosti ním spáchaných trestných činov pre spoločnosť je veľmi vysoký a rovnako veľmi vysoká je aj pravdepodobnosť recidívy obdobných trestných činov u obžalovaného. Odsúdený Z. G. pritom predmetné trestné činy spáchal v skúšobnej dobe po podmienenečnom prepustení z výkonu iného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený tiež za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005! Vzhľadom na uvedené okolnosti, charakterizujúce nielen vysokú závažnosť a spôsob vykonania činov, ale aj už spomenuté povahové vlastnosti odsúdeného Z. G., bolo potrebné porovnať a hodnotiť plnenie povinností a správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu už dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, či vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, či je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a či tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam i s prihliadnutím na vysoké riziko sociálneho zlyhania po výkone trestu u odsúdeného ako aj jeho nepriaznivú resocializačnú prognózu, aj krajský súd dospel k záveru, že odsúdený Z. G. nespĺňa všetky zákonné podmienky pre podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože v súčasnej dobe od neho nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako to predpokladá ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák., preto námietky odsúdeného uvedené v písomnom odôvodnení jeho sťažnosti nepovažoval za opodstatnené a neakceptoval ich.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd sťažnosť odsúdeného Z. G. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.